

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Šebka a soudců Mgr. Jany Kajzrové a JUDr. Evy Szépeové ve věci žalobce **NEWLAKITA s.r.o.**, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Tyršova 24/885, IČO 27845567, zastoupeného Mgr. Petrem Slepíčkou, advokátem se sídlem Praha 1, Palackého 715/15, proti žalovanému **P. H.**, narozenému dne [redacted], bytem [redacted], okres [redacted], zastoupenému JUDr. Lubošem Kunou, advokátem se sídlem Praha 4, Táborská 65/29, o **zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitým věcem, o nařízení předběžného opatření**, o odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu Praha – západ č.j. 15 C 80/2015-109 ze dne 1.12.2016 ve znění opravného usnesení téhož soudu č.j. 15 C 80/2015-139 ze dne 2.1.2017

t a k t o :

- I. Odvolání žalobce se **v rozsahu jím napadeného výroku III.** usnesení soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení **odmítá.**
- II. Usnesení soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení se **ve výroku II. mění tak**, že o náhradě nákladů řízení ve vztahu účastníků se nerozhoduje.
- III. Jinak se usnesení soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení **ve výroku I. potvrzuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Okresního soudu Praha – západ č.j. 15 C 80/2015-109 ze dne 1.12.2016 ve znění opravného usnesení téhož soudu č.j. 15 C 80/2015-139 ze dne 2.1.2017 (dále jen „usnesení soudu prvního stupně“) bylo zcela vyhověno návrhu žalovaného a nařízeno předběžné opatření, jímž byla žalobci uložena povinnost „zdržet se všech jednání směřujících k zatížení spoluvlastnického podílu o velikosti ½ na pozemcích parcela č. [redacted], o výměře 242 m² (zahrada) a parcela č. [redacted], o výměře 342 m² (zastavěná plocha a nádvoří), jejíž součástí je stavba rodinného domu s č. p. [redacted], vše zapsáno na LV č. [redacted], vedeného Katastrálním úřadem pro [redacted]j, kat. pracoviště [redacted] v katastru nemovitostí pro katastrální území [redacted], obec [redacted], okres [redacted] (dále též jen „předmětné nemovitosti“), zástavním právem“ (výrok I.), dále žalobci uložena povinnost uhradit žalovanému na náhradě nákladů řízení 11.030,90 Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce žalovaného (výrok II.) a žalovanému uložena povinnost uhradit částku 1.000,- Kč na soudním poplatku za návrh na nařízení předběžného opatření do tří dnů od právní moci usnesení, České republice, „na účet Okresního soudu Praha - západ“ (výrok III.).

Proti tomuto usnesení, a to celému jeho rozsahu, podal včasné odvolání žalobce. V odvolání namítá, že předběžné opatření bylo nařízeno po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo zrušeno a vypořádáno podílové spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem, kdy nebylo zohledněno, že by proti tomuto rozsudku mohlo být podáno odvolání žalobcem. To se také stalo a je „třeba více či méně kalkulovat také s možností, že

odvolací soud rozhodne ve věci samé jinak, tj. ve prospěch žalobce“. Řízení o odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně „může být otázkou několika měsíců, v jejichž průběhu může díky napadanému usnesení žalobci vzniknout škoda“. Žalobce nemůže svůj spoluvlastnický podíl k předmětným nemovitostem „libovolným způsobem užívat a vykonávat tak jednu ze základních složek vlastnického práva“. Žalobci de facto „nezbývá nic, než holé vlastnictví“. Předběžným opatřením se dle žalobce žalovanému dostává nepřípustně toho, čeho lze dosáhnout až pravomocným rozhodnutím ve věci samé. Není úkolem předběžného opatření překlenout období od vydání rozhodnutí do jeho právní moci, nýbrž ochránit zájmy účastníků tam, kde je to skutečně třeba. Dále poukazuje na to, že soud prvního stupně si nevyžádal před nařízením předběžného opatření stanovisko (vyjádření) žalobce, vůči němuž předběžné opatření směřuje, neboť pouze tak by byla zachována zásada rovnosti zbraní a práva vyjádřit se k projednávané věci. Tím je dle žalobce řízení před soudem prvního stupně postiženo tzv. podstatnou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce proto navrhl usnesení soudu prvního stupně zrušit.

Žalovaný navrhl potvrzení usnesení soudu prvního stupně jako věcně správného. Zdůraznil, že žalobce po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo zrušeno podílové spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem a vypořádáno tak, že tyto byly přikázány do výlučného vlastnictví žalovaného za peněžitou náhradu, učinil jednání směřující k zatížení svého spoluvlastnického podílu k předmětným nemovitostem zástavním právem; tímto „krokem de facto nalézací řízení zmařil“. Žalobce i po nařízení předběžného opatření zůstává podílovým spoluvlastníkem nemovitostí, jen musí strpět určité omezení. Poukazuje na to, že „nemusel-li žalobce dát svůj podíl do zástavy po celé uplynulé tři roky, jistě jej nijak neohrozí, když se tak nestane ani do rozhodnutí odvolacího soudu“ (ve věci samé). Žalobce v řízení prokazoval svou solventnost výpisem ze svého účtu, je vlastníkem řady dalších nemovitých věcí, lze proto „jen stěží uvěřit tomu, že by žalobce potřeboval finanční výpomoc“. Žalobce pak měl možnost se k předběžnému opatření vyjádřit již v rámci svého odvolání proti němu; jeho vyjádření lze zohlednit v rámci odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací se nejprve zabýval přípustností odvolání žalobce a uzavřel, že toto odvolání v rozsahu, v němž je jím napadán výrok III. usnesení soudu prvního stupně, přípustné není.

Předpokladem (subjektivní) přípustnosti odvolání je totiž to, že je zde rozhodnutí soudu, se kterým (jeho výrokem) účastník (či jiný jeho adresát – osoba zúčastněná na řízení) nesouhlasí (brojí proti němu) a současně takové rozhodnutí (svým výrokem) také dopadá do právních poměrů takového účastníka (či jiného adresáta – osoby zúčastněné na řízení).

Výrokem III. napadeného usnesení byla uložena žalovanému povinnost částku 1.000,- Kč na soudním poplatku za návrh na nařízení předběžného opatření dle § 4 odst 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Tímto výrokem usnesení tak není přímo zasahováno do právních poměrů žalobce. Výrokem III. usnesení soudu prvního stupně tak nebyla odvolateli přímo uložena žádná povinnost ani založeno žádné právo, do jeho právních poměrů nebylo přímým způsobem nikterak zasaženo.

Jednou z podmínek projednatelnosti odvolání v odvolacím řízení je i jeho subjektivní přípustnost. Účastník řízení je subjektivně legitimován k podání odvolání, avšak pouze tehdy, pokud mu byla (v řízení) rozhodnutím soudu (poměřováno jeho výrokem, který jediný je vybaven atributy závaznosti a nezměnitelnosti) způsobena v jeho právech určitá, byť nepatrná, újma. Odvolání proto nemůže podat ten účastník, jemuž bylo rozhodnutím soudu

prvního stupně zcela vyhověno, nebo do jehož právních poměrů nebylo nikterak zasaženo. Takové postavení však odvolatel ve vztahu k výroku III. usnesení soudu prvního stupně, jak shora popsáno, nemá. Odvolatel proto k odvolání proti výroku III. usnesení soudu prvního stupně není subjektivně legitimován.

Odvolací soud proto podle § 218 písm. b) občanského soudního řádu odvolání žalobce v rozsahu jím napadeného výroku III. usnesení soudu prvního stupně odmítl.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací dále přezkoumal usnesení soudu prvního stupně ve zbylém rozsahu (ve výrocích I. a II.), jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1,5 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a shledal odvolání žalobce neopodstatněným.

Podle ustanovení § 102 odst. 1 o.s.ř. je-li třeba po zahájení řízení zatímně upravit poměry účastníků nebo je-li po zahájení řízení obava, že by výkon rozhodnutí v řízení posléze vydaného mohl být ohrožen, může soud nařídit předběžné opatření.

Podle ustanovení § 75c odst. 1 o.s.ř. nepostupoval-li podle § 75a nebo podle § 75b odst. 2, předseda senátu nařídí usnesením předběžné opatření, jestliže bude prokázáno, že je třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo že je tu obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen, a jestliže budou alespoň osvědčeny skutečnosti, které jsou rozhodující pro uložení povinnosti předběžným opatřením.

Podle ustanovení § 75a o.s.ř. návrh na předběžné opatření, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, předseda senátu odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; ustanovení § 43 se nepoužije.

Odvolací soud předně uzavřel, že řízení před soudem prvního stupně, v němž bylo rozhodováno o návrhu žalovaného na nařízení předběžného opatření napadeným usnesením, netrpí vadou ve smyslu § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. odůvodňující zrušení usnesení soudu prvního stupně, a to ani vadou odvolatelem namítanou. Odvolatel měl možnost se k návrhu žalovaného na nařízení předběžného opatření vyjádřit; ostatně tak v rámci svého odvolání učinil a jeho odvolací námítky jsou předmětem odvolacího přezkumu; tím je „rovnost zbraní zachována“. Žalobcem odkazovaná judikatura Ústavního soudu není pro danou věc přílehlavá, neboť vychází z (odlišné) procesní situace, kdy účastník, v jehož neprospěch je usnesení, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na nařízení předběžného opatření, odvolacím soudem změněno, neměl možnost se (ani v odvolacím řízení) k této otázce vyjádřit.

V dané věci bylo rozsudkem soudu prvního stupně č.j. 15 C 80/2015-112 ze dne 15.11.2016 ve znění opravného usnesení téhož soudu č.j. 15 C 80/2015-139 ze dne 2.1.2017 zrušeno podílové spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem, tyto přikázány do výlučného vlastnictví žalovaného a žalovanému uložena povinnost vyplatit žalobci stanovenou přiměřenou náhradu. Tento rozsudek byl následně dne 23.12.2016 napaden žalobcem včasným odvoláním, a nenabyl tak dosud právní moci.

Dne 25.11.2016 podal žalovaný soudu návrh na nařízení předběžného opatření shora specifikovaného. Tento návrh podal tedy v průběhu řízení ve věci samé (§ 82 odst. 1 o.s.ř.), jde tedy o případ rozhodování o předběžném opatření po zahájení řízení.

Při úvaze o nařízení předběžného opatření se přitom soud nezabývá věcí samou. Pro nařízení předběžného opatření je rozhodující závěr soudu o tom, zda je prokázáno, že poměry účastníků vyžadují zatímní úpravu nebo že tu je obava z možného ohrožení výkonu budoucího rozhodnutí v řízení vydaného, a dále závěr o tom, zda existence nároku samého je alespoň osvědčena, tj. jeví se alespoň jako pravděpodobná. Důkazní břemeno v uvedeném směru (a procesní odpovědnost za úspěch svého návrhu na nařízení předběžného opatření) má návrhvatel. Při rozhodování o předběžném opatření je přitom rozhodující stav v době vyhlášení (vydání) usnesení soudu prvního stupně (§ 75c odst. 4 o.s.ř.).

Jistota ve smyslu § 75b odst. 1 o.s.ř. byla žalovaným složena.

V dané věci odvolací soud předně – oproti soudu prvního stupně - uzavřel, že za situace, kdy je vedeno odvolací řízení o odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně (byť takové odvolání proti rozsudku bylo podáno žalobcem až po vydání napadeného usnesení soudu prvního stupně o nařízení předběžného opatření), není namístě – v souladu s ustanovením § 145 o.s.ř. – rozhodovat o náhradě nákladů řízení (spojených s rozhodováním o návrhu žalovaného na nařízení předběžného opatření) v rámci usnesení soudu prvního stupně, jímž je o takovém návrhu rozhodnuto, ale až v rámci rozhodování o náhradě nákladů (odvolacího) řízení ve věci samé. V usnesení o návrhu na nařízení předběžného opatření po zahájení řízení se o náhradě nákladů předběžného opatření vzniklých účastníkům nerozhoduje.

Odvolací soud proto podle § 220 odst. 1 písm. a) per analogiam o.s.ř. usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. změnil tak, že o náhradě nákladů řízení ve vztahu účastníků se nerozhoduje.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že ke dni vydání napadeného usnesení soudu prvního stupně (kterýžto okamžik je rozhodný ve smyslu § 75c odst. 4 o.s.ř.) byla žalovaným prokázána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků, a osvědčen nárok ve věci samé.

Osvědčení nároku ve věci samé je dáno již tím, že shora citovaným rozsudkem soudu prvního stupně bylo ve vztahu účastníků rozhodnuto o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem.

Je tedy osvědčen (jeví se alespoň jako pravděpodobným, když konečné řešení bude předmětem rozhodnutí ve věci samé) tvrzený nárok ve věci samé. Pro nařízení předběžného opatření je nutné (a zároveň dostačující toliko) osvědčení tvrzeného žalobního nároku, tedy závěr o určité vyšší míře pravděpodobnosti jeho opodstatnění.

Současně lze dovodit, že – po vyhlášení uvedeného rozsudku soudu prvního stupně – bylo zahájeno u katastrálního úřadu dne 21.11.2016 ohledně předmětných nemovitostí řízení o povolení vkladu zástavního práva ke spoluvlastnickému podílu žalobce, jehož účastníkem je také žalobce, a to na základě smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne [REDAKCE] uzavřené žalobcem coby zástavcem s třetí osobou. Žalobci přitom předmětné nemovitosti přikazovány do výlučného vlastnictví napadeným rozsudkem soudu prvního stupně nejsou; současně žalobce v řízení dokládal svou solventnost k výplatě přiměřené náhrady (vypořádacího podílu) výpisem z účtu a jeho procesním postojem bylo přikázání nemovitostí do jeho výlučného vlastnictví, v čemž mu rozsudkem soudu prvního stupně vyhověno nebylo.

Je proto možno uzavřít shodně se soudem prvního stupně, že je tu dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků navrhovaným předběžným opatřením. Zatížení spoluvlastnického podílu žalobce k předmětným nemovitostem zástavním právem v průběhu vedeného řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nim, za situace, kdy podle nepravomocného rozsudku soudu prvního stupně jsou nemovitosti přikazovány do výlučného vlastnictví žalovaného a kdy zde chybí racionální opodstatnění takového právního jednání žalobce (žalobce v tomto směru ani v odvolání ničeho netvrdí), hrubě ztěžuje další průběh řízení (neboť může mít vliv na již dokazováním zjištěnou obvyklou cenu nemovitostí), zakládá možnou úvahu o zneužití výkonu vlastnického práva žalobcem, a nařízení navrhovaného předběžného opatření odůvodňuje. Je třeba za popsané situace po dobu řízení ve věci samé zachovat stávající právní režim předmětných nemovitostí.

Proto je namístě i dle odvolacího soudu uložit žalobci povinnost [dle § 76 odst. 1 písm. e) o.s.ř.] zdržet se jednání směřujících k zatížení spoluvlastnického podílu žalobce k předmětným nemovitostem zástavním právem. Toto omezení vlastnického práva žalobce je jen v uvedeném směru a je zatímní povahy, neznamená nikterak prejudici rozhodnutí ve věci samé – předmětem řízení ve věci samé je něco jiného.

Odvolací soud proto ve výroku I. usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolací soud rozhodl podle § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. bez nařízení jednání.

V usnesení, kterým bylo předběžné opatření před zahájením řízení nařízeno, jakož i v usnesení o návrhu na nařízení předběžného opatření po zahájení řízení, se o náhradě nákladů předběžného opatření vzniklých účastníkům nerozhoduje (srovnej ustanovení § 145 o.s.ř.). O náhradě nákladů předběžného opatření vzniklých účastníkům řízení je nutno v dané věci rozhodnout v souvislosti s rozhodnutím ve věci samé. Totéž platí i pro náklady odvolacího řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 1. června 2017

JUDr. Roman Šebek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Jirků